

A ZSIDÓKHOZ ÍRT LEVÉL 1-2.

Lapozzunk a zsidókhhoz írt levél I. fejezetéhez. A levél íróját illetően számos vita alakult már ki különféle bibliatudósok különféle személyeket javasolnak. Az igazság azonban az, hogy nem tudjuk biztosan, kinek a tollából származik a zsidókhhoz írt levél. Az én személyes véleményem szerint a zsidókhhoz írt levelet Pál írta, nekem úgy tűnik, hogy egy Pálra jellemző stílusban íródott ez a levél, de hozzá kell tennem, hogy ez csak az én személyes véleményem, ami lényegében nem sokat ér, mert igazából csak abban érdemes bízunk, amit Isten mond. Ezért amikor valamit nem tudok biztosra, de van róla egy véleményem, mindig hozzáteszem azt, hogy az én véleményem szerint gondolom ezt, vagy gondolom azt. És akkor neked lehetőséged nyílik arra, hogy ezt megvizsgáld, esetleg elfogadd, vagy hogy elvesd és ez így teljesen rendben is van. Az I. tesszalónika 5.21-ben Pál arra bátorít bennünket, mindent vizsgáljatok meg, a jót tartsátok meg. Én személy szerint több oknál fogva is azt gondolom, hogy Pál írta ezt a levelet, de léteznek erre nézve más elképzelések is. Mindazon által nem számít igazán, hogy ki írta a zsidókhhoz írt levelet, hiszen ennek a levélnek a szerzője alapvetően úgy is a szentlélek. Ugye tudjuk, hogy a teljes ige Istentől ihletett. Ez a levél, ahogy elnevezéséből is kitűnik, a zsidóknak szól, a zsidó hívőknek. A jeruzsálemi gyülekezetben érdekes, ugyanakkor pedig furcsa módon megmaradt a zsidó hívők körében egyfajta ragaszkodás a zsidó törvényekhez. Sőt mi több, a zsidó törvényeket igyekeztek ráerőltetni a nem zsidó hívőkre is. És bizony előfordult, hogy egyesek közülük például elmentek Antinokiába, és ott jól összezavarták a hívőket, azt mondván nekik, hogy addig nem üdvözülhetnek, amíg nem metélkednek körül. A jeruzsálemi gyülekezetben tehát a judaizmus keveredett a kereszténységgel. És a zsidó hívők megtartották a zsidó szokásokat, például továbbra sem akartak együtt étkezni nem zsidókkal, ezenkívül nem ehettek bizonyos húsféléket, és megtartották annak a szokását is, hogy eljártak a zsinagógába és részt vettek az ottani szertartáson. A jeruzsálemi gyülekezetben a zsidó hívők között akadtak olyanok is, akik egy ideig Jézus Krisztust követték, egy idő után azonban ismét elkezdtek áldozatokat bemutatni a templomban. A zsidókhhoz írt levél szerzője tehát az úgymond zsidó kereszténység kérdéskörével foglalkozik és ír arról, milyen veszély rejlik abban, amikor valaki elfordul Jézus Krisztustól, és ismételten a zsidó vallási rendszerben próbálja megtalálni az üdvösséget. A levél írója tehát figyelmezteti azokat akik már megízlelték a mennyei dolgokat, már belekóstoltak abba, ami Isten gyermekeire vár a jövőben, de akik utána elfordultak ezektől és ismét elkezdtek áldozatokat bemutatni Istennek a bűneikért. A levél írója tehát rámutat arra, hogy erre nincs szükség, mert Jézus Krisztus az az áldozat, amely egyszer, s mindenkorra kiengesztelte az atyát bűneinkért. A zsidókhhoz írt levél is úgy kezdődik, hogy alapvetően feltételezi Isten létezését. A Bibliában mindvégig ezt látjuk. Minden könyv alapvetően feltételezi Isten létezését és nem törekszik arra, hogy bebizonyítsa azt. De hát nagyon furcsa is, mintegy nevetséges lenne, hogyha Isten megpróbálná bebizonyítani, hogy ő létezik. Ez olyan, mintha neked kéne mindenki előtt bebizonyítanod, hogy te valóban létezel. Persze, van olyan, hogy az ember ebbe a furcsa helyzetbe kerül, abban az esetben, hogyha az embernek a születéséről semmifajta feljegyzés nem készült, ugye akkor bizonyítani kell, hogy ő valóban létezik és az, akinek mondja magát. Vannak tehát olyan emberek, akik már ebben a helyzetben találták magukat a múltban, de általában a nagy többségünk számára nevetségesnek tűnne azt bizonygatni, hogy mi létezőnk, hiszen itt vagyunk, látjuk egymást. Így van ez Istennel is. Ő nem arra törekedett, hogy bebizonyítsa nekünk, hogy létezik, a Biblia sem arra törekszik, hogy bizonyítsa Isten létezését. Isten ígéje és annak a ténye, hogy Isten nekünk adja az ő ígését, önmagában bizonyítja Isten létezését. Hiszen ha Isten nem létezne, hogyan szólhatna akkor hozzánk. Ez a levél is feltételezi tehát Isten létezését, és feltételezi azt is, hogy Isten szólt az emberekhez. Zsidók 1.1. Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, az író tehát elismeri, hogy Isten szólt sokszor és sokféleképpen. Ugye az Ószövetség feljegyzése azoknak az alkalmaknak, amikor Isten szólt az emberhez. Mózes első könyvében azt látjuk, hogy Isten angyalokon keresztül szól az emberekhez. Mózes első könyvében még nem találkozunk prófétákkal. Isten tehát abban az időben angyalokon keresztül szólt az emberekhez. Az angyal szó is azt jelenti, követ. Az angyalok tehát Isten

követei voltak. Isten üzenetét vitték el az emberekhez. Később Isten olyan embereken keresztül szólt, akiket felkent. Gondolok itt például Mózesre, és ugye az emberek azt mondták Mózesnek, hogy Mózes te menj fel a hegyre, te tudd meg, hogy mi Isten akarata, mi nem akarunk annak a hegynek még a közelébe se menni, annyira félelmetes ez. És mi majd engedelmessé válunk annak, amit Isten rajtad keresztül nekünk megparancsol. Isten tehát Mózesen és Józsuén keresztül szólt hozzájuk. Később az úr papokon keresztül szólt hozzájuk. Amikor valaki meg akarta ismerni az Úr akaratát, akkor a paphoz ment, aki megkérdezte az Urat az Urém és a Tuném segítségével. Később aztán az Úr prófétákat támasztott, és rajtuk keresztül szólt a néphez. Az Ószövetségben tehát végig azt látjuk, hogy Isten sokszor és sokféleképpen szólt a néphez. S például Ezékié könyvét tanulmányozva azt látjuk, hogy egészen lenyűgöző módokon szólt Isten Ezékién keresztül is. Például Ezékié egyszer az egyik oldalán feküdt, azután pedig átfordult a másik oldalára és így szólt rajta keresztül Isten. Tehát 1. vers még egyszer. Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által. 2. Ezekben a végső időkben a fiú által szólt hozzánk, akit örökösé tette mindennek, aki által a világot teremtette. Isten végső kinyilatkoztatása tehát önmagáról Jézus Krisztuson keresztül érkezett az emberekhez. Vagyis mindaz amit tudhatunk Istentől, Jézus Krisztuson keresztül megtudhatjuk. Jézus Krisztus eljövételét megelőzően Isten kinyilatkoztatásait gyakran félreértették, és azt is hozzá kell tennünk, hogy Isten kinyilatkoztatása önmagáról nem volt mindig teljes. Amikor azonban Jézus eljött, ő hozta a legteljesebb üzenetet Istentől. Altala érthetjük meg a legteljesebb Istent. Vagyis mindazt, amit mi megtudhatunk Istentől, azt Jézus Krisztuson keresztül tudhatjuk meg. Mert Isten ezekben a végső időkben a fiú által szólt hozzánk. Azt is meg kell értenünk, hogy Isten kinyilatkoztatása Jézus Krisztuson keresztül az összes addigi Ószövetségben tett kinyilatkoztatása fölött áll. Isten kijelentése tehát fia által feljebbvaló minden korábbi kijelentésénél az Ószövetségben. Ez alkalommal is ezzel foglalkozunk az első két fejezetével a zsidókhoz írt levélnek. Ebben a két fejezetben konkrétan azt látjuk majd, hogy Isten kinyilatkoztatása a fián keresztül feljebbvaló annál a kijelentésnél, amelyet angyalokon keresztül adott az ószövetségi időkben. A harmadik fejezet azzal foglalkozik, hogy Krisztus feljebbvaló Mózesnél, vagyis Isten kinyilatkoztatása az ő fia által feljebbvaló azon kijelentésnél, amelyet Mózesen keresztül adott az ő népének. Mózes ugyanis emberként el tudta vezetni a népet az ígért földjének határára, de arra már nem volt képes, hogy be is vigye őket az ígért földjére. Isten kinyilatkoztatása Jézus Krisztuson keresztül feljebbvaló annál a kijelentésnél is, amely Józsuén keresztül érkezett. A negyedik fejezetben azt látjuk, hogy Józsué bevezeti ugyan a népet az ígért földjére, de nem tudta őket bevinni abba a nyugalomba, amelyről ez a fejezet szól. Az ötödik fejezettől kezdődően azután a levél szerzője arról ír, hogy Jézus Krisztus feljebbvaló a papságnál is. A szerző ezzel foglalkozik egészen a tizedik fejezetig. Ír Krisztus papságáról és összehasonlítja ezt a léviták papságával, sőt rámutat arra is, hogy a jobb szövetség, a jobb út, a jobb áldozat Jézus Krisztus által jött el. Krisztus tehát feljebbvaló a léviták papságánál. Tehát miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a fiú által szólt hozzánk, és ezen a ponton egy hét összetevőből álló listát találunk Jézus Krisztusra vonatkozóan. Először is azt írja a szerző, akit örökösévé tett mindennek. Ugye Isten országa még nem jött el, de eljön a jövőben, egy dicsőséges királyságról van szó. A prófétákon keresztül Isten már megmutatta az ő eljövendő országának bizonyos aspektusait. Isten megnyitott előttük bizonyos ablakokat amelyeken keresztül ők a jövőbe láthattak és megláthatták Isten országának dicsőségét és láthattak egy olyan világot is, egy olyan földet, ahol az emberek békességben éltek egymással. Egy olyan földet láttak, ahol nem létezett egy mostani értelemben vett kereskedelem, ahol mindeni szabadon elvehette azt, amire szüksége volt. Ahol senki sem szenvedett szükségben és az emberek szeretetben éltek egymás mellett. Ebben a világban nem voltak betegségek, a bénák táncoltak örömben, a némák Isten dicséretét énekeltek, a vakok pedig meglátták Isten dicsőségét. A próféták tehát bepillanthattak ebbe a dicsőséges országba, megláthatták ezt a dicsőséges napot. És ugye Isten akarata volt az, hogy fiát állítsa ennek a királyságnak az élére és Jézus Krisztus valóban uralkodni fog, ő lesz a királyok királya és az urak ura. Ézsaiás 9.6. Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A seregek urának féltő szeretete viszi véghez ezt. A próféták tehát előre látták ezt a dicsőséges korszakot, amelyet Isten elhoz majd a jövőben. Látták, hogy Krisztus lesz mindennek az

örököse. Mi pedig, akik most már Krisztusban vagyunk, akiket Krisztus által Isten örökbefogadott, mi örökös társaivá váltunk Krisztusnak. Először tehát Isten Jézus Krisztust az örökösévé tette mindennek, másodsorban pedig ő általa teremtette a világot. János 1.1. Kezdetben volt az ige, és az ige Istennél volt, és Isten volt az ige. 2. Ő kezdetben az Istennél volt. 3. Minden általa lett és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. Kolossé 1.16. Mert benne teremtett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok. Minden általa és reá nézve teremtett. A zsidókhöz írt levél írója tehát másodsorban kijelenti, hogy az Isten a világot általa teremtette, majd a 3-as versben hozzáteszi Jézus Krisztusról, hogy ő Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása. A görög eredetiben tehát szó szerint ez áll, hogy ő Isten dicsőségének a kisugárzása. Az ige elárulja nekünk, hogy Isten dicsősége valóban olyan fényes, hogy mi ezt egyelőre nem láthatjuk meg. A mennyben Isten dicsősége olyan fényesen világít, hogy ott nem lesz szükségünk mesterséges fényre, nem lesz szükségünk a napra, vagy akár a holdra, mert a bárány világít majd. Isten dicsőségének kisugárzása Jézus Krisztuson keresztül betölti fényével az egész mennyet. Isten jelenléte világítja be tehát az egész mennyet. A Sekina, amely a szentek szentjét is beragyogta az Ószövetségben, a szent sátorban. Emlékezzünk csak vissza, amikor felállították a szent sátra és a pap belépett a szent helyre, amely kb. öt méter széles és tíz méter hosszú lehetett, a jobb oldalon helyezkedett el az áldozati kenyerek asztala 12 kenyérral, mindegyik egy-egy törzset jelképezett a 12 törzs közül. A kárpit előtt, amely a szentek szentjébe vezetett, helyezkedett el az illat áldozati oltár, a bal oldalon volt található a hét arany gyertyatartó, amely a szent lelket jelképezte. Ezt látjuk a jelenések könyvében is, és ez a hét arany gyertyatartó világította meg a szent helyet. Amikor pedig a főpap bement a szentek szentjébe, ott nem volt gyertyatartó, a szentek szentjébe helyezkedett el a szövetség ládája a kerubokkal, és Isten jelenléte volt az, amely bevilágította azt a helyet. Isten jelenlétének dicsősége ragyogott fényesen. Jézus Krisztus tehát Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása. A János 14.9-ben azt mondja Jézus. Aki engem lát, látja az atyát. Jézus tehát Isten lényének a képmása. Vagy ahogy a gyerekek esetében szoktuk mondani, kiköpött apja ez a gyerek. Akié az atya, azé a fiú is, aki azonban az atyát elutasítja, a fiút is elutasítja, hiszen a fiú Jézus Krisztus, Isten lényének a képmása. Nem lehetséges tehát az, hogy szeretem Istent, de gyűlölöm az ő fiát. Lehetetlen az, hogy befogadom Istent, de elutasítom az ő fiát, mert ők együtt járnak. Ha enyém az egyik, enyém a másik is. Ezt olvashatjuk János első levelében. 3-as vers tehát. Ő Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget. Számomra nagyon érdekes, hogy amikor kezdetben Isten megteremtette a világmindenséget, a szavával hívott mindent életre, Isten szólt és minden létrejött. Az 1. Mózes 1.3-ban ezt látjuk. Ezt mondta Isten: legyen világosság, és lett világosság. 6-os vers. Legyen boltozat a vizek között, hogy elválassza egymástól a vizeket. 9. Azután ezt mondta Isten. Gyűljenek össze az ég alatt levő vizek egy helyre, hogy láthatóvá válják a száraz, és úgy történt. Isten tehát szólt, és mindezek a dolgok létrejöttek, Isten szavának erejével tehát teremtett meg mindent. Sőt mi több a világot ma is Isten tartja egybe szavának erejével. Elég ha megnézzük például az atomokat. Mit is találunk az atommagban? Pozitív töltésű részecskéket. Ezek tehát ott vannak együtt az atommagban. Ez azonban önmagában ellentmond Kulomb törvényének az elektromosságról. Kulomb ugyanis kimondja, hogy az azonos töltésű részecskék taszítják egymást. Most tételezzük fel, hogy lenne egy evőkanálnyi pozitív töltésű részecskénk és azt a Déli sarkon helyeznénk el, ezután veszünk még egy evőkanálnyi pozitív töltésű részecskét és azt pedig az Északi-sarkon helyezzük el. Ahhoz, hogy ezek a pozitív töltésű részecskék ott maradjanak a sarkkörön, 30 ezer tonnányi nyomást kéne kifejteni, mert ebben a távolságban olyan hatalmasan érvényesülne az azonos töltésű részecskék között fennálló taszító erő, hogy máskülönben egyszerűen nem maradnának meg a sarkkörökön. Ugyanezt a kísérletet mágnesekkel is elvégezhetjük. Próbáljunk csak meg két mágnes azonos töltésű végét egymáshoz érinteni és látni fogjuk, hogy ellenállást tanúsítanak. Mert az azonos töltésű részecskék egyszerűen taszítják egymást. És ha sikerül is összeillesztenünk két mágnes azonos töltésű oldalát, mindez csak addig érvényesül, amíg mi erőt fejtünk ki és egymásnak szorítjuk a két mágneset. Mert az a természetes, hogy az azonos töltésű részecskék taszítják egymást. És mégis az atommagban együtt vannak ezek a pozitív töltésű részecskék, vagyis azonos töltésű részecskék, az elektromosság törvényét meghazudtolva. Ugye arra már a korábbiakban rájöttünk, hogyan lehet az atommagon belül az azonos

töltésű részecskék között megvalósuló egyensúlyt megbontani, hogyan lehet ezeket a részecskéket arra készíteni, hogy az elektromosság törvényének értelmében óriási erővel elkezdjék taszítani egymást, ugye erre az eljárásra épül az atombomba. És ugye gondoljunk csak Hiroshima és Nagaszaki példájára, akkor azonnal láthatóvá válik előttünk, micsoda hatalmas erő szabadul fel, amikor ezek a részecskék elkezdik taszítani egymást. Hatalmas erő szabadul tehát fel, de azt is tudatosítanunk kell, hogy ugyanilyen nagy erőre van szükség ahhoz, hogy az atom egyben maradjon. Isten tehát egy nagyon érdekes világegyetemet teremtett, amelybe beépített egy önpusztító mechanizmust is. Vagyis ahhoz, hogy az egész világegyetem egy szempillantás alatt felrobbanjon, egy dologra van szükség, hogy Isten levegye a kezét a világegyetemről, mert mindent az ő szavának az ereje tart össze. Hiszen Isten a teremtéskor szólt, azt mondta, legyen világosság, stb. Csak az kell tehát ahhoz, hogy ez az egész egy szempillantás alatt szétessen, hogy Isten levegye róla a kezét. Ha Isten levenné a kezét az atomokról, s az atommagon belül az azonos töltésű részecskék között megvalósulna az elektromosság törvénye, az egész azonnal szétrobbanna. Ugye ilyenkor az ember elgondolkodik azon, hogy milyen hatalmas is Isten szava, hogy ő szólt és létrejött a világmindenség. De ugyanilyen könnyen megteheti azt is, hogy szól és a világegyetemnek hűlt helye. Milyen hatalmas is a mi Istenünk. Jézus Krisztus tehát Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget. 3-as vers 2. fele. Aki miután bűneinktől megtisztított, a mennyei felség jobbára ült. A korábbiakban ugye említettük, hogy az Úr az angyalokon keresztül is szólt az emberekhez az Ószövetségben. Erre az Újszövetségben is találunk példát, hiszen Máriát is az Úr angyala látogatta meg. Az Úr angyalától tudta meg Mária, hogy ő szüli majd meg a Messiást. Sőt később az Úr Józsefhez is angyalt küldött, az angyalon keresztül bátorította Isten Józsefet arra, hogy ne féljen, igenis vegye feleségül Máriát. Jézus születése után pedig Isten egy angyalon keresztül figyelmeztette Józsefet, hogy fogja feleségét és gyermekét és meneküljön el Egyiptomba, mert Heródes megpróbálja majd megölni kisfiát. A Márk 1.13-ban pedig azt látjuk, hogy miután a sátán megkísértette Jézust a pusztában, angyalok szolgáltak neki. És a gecsemáni kertben is szolgálták őt az angyalok. Ott a kereszten azonban már nem voltak angyalok, akik szolgáltak neki, ezt a feladatot egyedül kellett neki elvégeznie. Az Ószövetségben a zsidók áldozati rendszerében nagyon fontos volt, hogy az engesztelés napján egyedül a főpap mutathatott be Istennek áldozatokat. Ugye általában mondhatnánk a hétköznapiokon más papok is mutathattak be áldozatokat, de az engesztelés napján, amikor áldozatokat kellett bemutatni az egész nép bűneiért, egyedül a főpap szolgálhatott aznap a templomban. Neki kellett minden aggyából 24 állatot levágnia, amelyeket feláldoztak aznap Istennek. És aznap egyedül a főpap léphetett be a szentek szentjébe a bemutatott áldozatok vérével, felajánlva azt az Úrnak engesztelésül, azokért a bűnökért, amelyeket a nép elkövetett. Ez azért fontos, mert Jézus amikor engesztelő áldozatként felajánlotta magát Istennek a kereszten értünk, mindezen neki is egyedül kellett átmennie, ott már nem szolgálták őt az angyalok. Ő egyedül viselte bűneinket, egyedül halt meg helyettünk. Jézus volt tehát az, aki minket bűneinktől megtisztított, a mennyei felség jobbára ült. Jézus tehát most ott van, ott ül Isten jobbán, és a második fejezetben látni fogjuk, hogy várja, hogy minden az ő fennhatósága alá kerüljön. Ezen a ponton a zsidókhöz írt levélben az író rátér arra, hogy Jézus Krisztus feljebbvaló az angyaloknál. A Jehova tanúi ezzel szemben azt tanítják, hogy Jézus Krisztus nem más, mint Mihály arkangyal. Ebben az ígérésben azonban egyértelműen azt látjuk, hogy Jézus Krisztus nem egy angyali lény, ő feljebbvaló az angyaloknál. Jézus Krisztus nem egy angyali lény, aki egy különösen magas pozíciót tölt be a mennybe. Ő már kezdetben is Istennel volt, és a Filippi 2.6-ban azt olvashatjuk: Mert ő Isten formájában lévén, nem tekintette zsákmánynak, hogy ő egyenlő Istennel. Ő tehát az idő kezdete óta létezik, ahogy az atya. János 1.1. Kezdetben volt az ige és az ige Istennel volt és Isten volt az ige. A Mormonok azonban azt tanítják Jézus Krisztusról, hogy egy Kerub, Lucifer testvére, Lucifer meg ugye a felkent Kerub. A Mormonok elképzelése tehát amikor Isten azon gondolkodott, hogy hogyan mentse meg a világot, ezt a két fivért Lucifert és az ő testvérét Jézust hívta magához, hogy meghallgassa az ő elképzelésüket. Mind Lucifer, mind pedig Jézus tehát feltárták tervüket Isten előtt, és Isten végül Jézus tervét fogadta el a világ megváltására, ennek nyomán azonban Lucifer feldühödött és mivel féltékeny volt testvéreire, attól a naptól kezdve arra törekedett, hogy megakadályozza Jézus tervének megvalósulását a földön. Az ígében azonban nem ezt látjuk. Jézus Krisztus nem Lucifer testvére, nem

arról van szó, hogy Lucifer a gonosz angyal, Jézus pedig a jóságos angyal, Jézus feljebbvaló Lucifernél. Egyáltalán nem helyes az az elképzelés, amely szerint Lucifer Jézusnak, vagyis Istennek a testvére, illetve az ellentéte. Sokszor ugye hajlamosak vagyunk Istent és a sátánt egy kategóriába helyezni, mint egymás ellenpólusai, de szó sincs ilyesmiről, Istent nem lehet egy napon említeni a sátánnal. Két teljesen különálló kategóriát alkotnak. Isten az örökkévaló teremtő, a sátán pedig az Istennek egyik teremtménye. Isten és a sátán tehát nem sorolható egy kategóriába. A sátánnak nem Jézus Krisztus az ellenpólusa, hanem sokkal inkább Mihály arkangyal. Az igében látjuk is, hogy ők ketten tusakodnak. Júdás levelében például a 9. versben azt látjuk, hogy Mihály angyal az ördöggel vitatkozva küzdött Mózes testéért. És a 9-es vers azt is elárulja nekünk, hogy Mihály angyal itt nem káromló ítéletet mondott az ördöggel szemben, hanem egyszerűen csak azt mondta, dorgáljon meg téged az Úr. Amikor Istent egy angyalt küldött Dánielhez üzenetével, a Dániel 10-ben, amikor végre megérkezik Dánielhez az angyal, azt mondja neki a 13-ik versben. A Perzsa birodalom vezére ugyan utamat állta 21 napig, de Mikáel az egyik legfőbb vezér, segítségemre jött. Ennek az angyalnak is tehát Mihály angyal segített. Mihály angyal és a sátán tehát már többször kerültek egymással konfliktusba és a Jelenések könyvében azt látjuk, hogy ismét harcba szállnak majd egymás ellen. A jelenések könyvében Mihály angyal seregeivel harcol a sárkány és az ő angyalai ellen. Nem Jézus tehát a sátán ellentéte, hanem sokkal inkább Mihály angyal. Jézus az Isten dicsőségének a kisugárzása, Isten lényének a képmása. Jézus Krisztus az, amit mi látunk Istenből. 4. Annnyival feljebbvaló az angyaloknál, amennyivel külön nevet örökölt náluk. 5. Mert az angyalok közül kinek mondta valaha Isten, fiam vagy te, ma nemzetelek téged. Zsoltárok könyve 2.7. Isten tehát azt mondja. Fiam vagy te, ma nemzetelek téged. Isten ezt Luciferről soha nem mondaná és soha nem mondaná Mihály angyalról sem. Ezt csak Jézus Krisztusról mondja az atya. Gondoljunk csak a János 3.16-ra, mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta. Zsoltárok 2.7. Az én fiam vagy, fiammá fogadtalak téged. 5. vers vége. Attyává leszek, és ő fiammá lesz. Ez a prófécia a 2. Sámuel 7-ben található. Isten akkor mondja ezt Dávidnak, amikor Dávid elhatározza, hogy egy házat épít Istennek. És ekkor Nátán prófétának kell közölni Dáviddal, hogy Isten nem engedi meg neki, hogy ő építsen neki házat azért, mert kezéhez vér tapad. De Isten a következőket is mondta még Dávidnak Nátán prófétán keresztül. 2. Sámuel 7.12. Ha majd letelik az idő és pihenni térsz őseidhez, főlemelem majd utódodat, aki a te véredből származik és szilárdná teszem az ő királyságát. 13. Ő épít házat nevem tiszteletére, én pedig megerősítem királyi trónját örökre. 14. Attya leszek és ő a fiam lesz. Isten tehát megígéri Dávidnak, hogy egy olyan utódot támaszt az ő vérvonalából, aki az egész világ fölött uralkodni fog. Dávidnak ennek hallatán elakadt a szava, erre nem tudott mit mondani. Majd egy kicsivel később Dávid így szólt. Ki vagyok én ó uram, uram és mi az én házam népe, hogy eljuttattál engem idáig. És Dávid tulajdonképpen elmondja az úrnak, hogy ő tisztában vele, hogy ő honnan jött, hogy ő egy egyszerű kis juhásztor volt és Isten tette őt Izrael népének királyává. És amikor Isten az eljövendő királyságról beszélt, Dávid nem tudott mit mondani. Dávidnak tehát Isten jósága és kegyelme láttán elakadt a szava, pedig talán ő volt leginkább a szavak embere. Bizony milyen csodálatos is az, amikor Isten az ő szeretetét és az ő jóságát megmutatja nekünk olyannyira, hogy eláll a szavunk. Egyszer valaki azt mondta, amikor a dicsőítés eljut a legmagasabb fokára, a szavak lehetetlenné válnak. Mit is mondhatna tehát Dávid? De menjünk csak tovább. Egyre inkább látható az, hogy a zsidókhöz írt levél szerzője nagyon is átfogóan ismerte az Ószövetséget. 6-os vers. Amikor pedig bevezeti az elsőszülöttet a világba, ismét így szól. Imádja őt az Isten minden angyala. Ezt az idézetet az ószövetségünkben nem találjuk meg, a szeptuogintában azonban igen, ami nem más mint a héber ószövetség görög nyelvű fordítása. A szeptuoginta elnevezés abból a tényből ered, hogy a fordítást 70 tudós készítette el. A fordításra azért volt szükség, mert a tudósok szerették volna, hogyha az emberek megértik az írásokat. Ezért látták szükségesnek lefordítani a héberül íródott ószövetséget görög nyelvre, mégpedig a babiloni fogságot követően. A szeptuogintában tehát az 5. Mózes 32.43-ban ezt az idézetet megtaláljuk. Imádja őt az Isten minden angyala. És Isten ezt csak a fiára vonatkozóan mondja. 7. És az angyalokról ugyan ezt mondja. Angyalaikat szelekké teszi, és szolgálait tűz lángjává. 8. De a fiúról így szól. A te trónusod örökké megáll, Ó Isten, és királyi pálcád az igazság pálcája. Ez az idézet a 45. zsoltárból származik, itt meg kell néznünk a 6-os, 7-es, 8-as verset, ezekben ugyanis maga Isten nevezi Jézus Krisztust Istennek. Ugye János is Istennek nevezi Jézus Krisztust az ő evangéliumában, Pál is

Istennek nevezi Jézus Krisztust és Tamás is azt mondja, hogy én uram Istenem. A 45. zsolttárban pedig Isten is Istennek nevezi Jézus Krisztust. Nagyon szomorú, hogy a Jehova tanúi mégsem akarják elismerni, hogy Jézus Krisztus Isten. Pedig Jehova maga is Istennek hívja Jézus Krisztust. 8-as vers még egyszer. De a fiúról így szól. De a te trónusod örökké megáll ó Isten és királyi pálcád az igazság pálcája. 9. Szeretted az igazságot és gyűlölted a gonoszságot, ezért kent fel téged az Isten, a te Istened, örömolajával társaid fölé. Térjünk csak vissza egy pillanatra a 7-es vershez, amely így szól és az angyalokról ugyanezt mondja. Angyalaidd szelekké teszi és szolgálid tűz lángjává. Itt a levél írója 104. zsolttár 4. versét idézi. Ennek kapcsán csak annyit szeretnék elmondani, hogy ugyanebben a fejezetben a 14. versben az író az angyalok szolgálatáról is beszél, de ezt a kérdéskört majd érintjük, amikor a 14. fejezethez érünk. 10-es vers. Te vetted uram alapot a földnek kezdetben és a te kezded alkotása az ég. Ez idézet a 102. zsolttárból. 11. Azok elpusztulnak, de te megmaradsz és azok mind elavulnak mint a ruha. 12. És összegöngyölytél őket mint egy palástot, és mint a ruha, elváltoznak. Te pedig ugyanaz maradsz és esztendeid nem fogynak el. Itt tehát arról van szó, hogy Jézus Krisztus örökkévaló. Még a világegyetem is egyre öregszik, a világegyetemre is az entrópia jellemző, a fokozatos leépülés. A napra másodpercenként egymilliókétszázézer tonnányi anyagkidobás jellemző. Vagyis egy meghatározott időn belül a nap is kihűl, a világmindenség tehát elavul, Isten azonban ugyanaz marad. A Máté 24.35-ben ezt mondja Jézus. Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el. Az anyagi világ tehát egy napon elmúlik, a 2. Péter 3.11-ben ezt olvashatjuk. Mivel mindezek pedig így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek. 12. Akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövetelét, amikor majd az egek lángolva felbomlanak és az elemek égve megolvadnak. Fontos tehát, hogy lelkiek legyünk és hogy a mennyben gyűjtsünk kincseket, ne itt a földön, mert az anyagi dolgok egy napon eltűnnek, de az úr örökre megmarad. 13. Az angyalok közül kinek mondta valaha ülj az én jobbomra amíg ellenségeidet lábaid zsámolyává teszem. Bizony egyik angyalának sem mondta, saját fiának azonban igen, a 110-ik zsolttár első versében. A levél írója utána a 14. versben a következőket mondja az angyalokról. Vajon ezek nem szolgálólelkek-e mind, akik azokért küldettek szolgálatra, akik örökölni fogják az üdvösséget. Az angyalok tehát elsősorban is szolgáló lelkek, akik Istent szolgálják. Ézsaiás amikor megpillantotta Isten trónusát, látta körülötte a szeráfokat, akik szüntelenül énekelték, hogy szent, szent, szent a mindenható Isten. A Jelenések könyvének 4. fejezetében pedig János Kerubokat látott Isten trónja körül, akik szünet nélkül éjjel és nappal ezt énekelték. Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten. Az angyalok tehát elsősorban Istent szolgálják a mennyben. Isten azonban hozzánk is elküldi az ő angyalait, hogy szolgáljanak felénk bizonyos esetekben, amikor segítséget szenvedünk. Amikor Ézsaiás könyvében, a 6. fejezetben látta, amint a Szeráfok Isten trónja körül imádják az Urat, és így kiáltanak. Szent, szent, szent a seregek ura, dicsősége betölti az egész földet. Amikor Ézsaiás ezt látta, amikor szembesült Isten szentségével, rádöbbsent arra, hogy milyen kimondhatatlanul bűnös is ő. Ennek hatására pedig így kiált az Ézsaiás 6.4-ben. Jaj nekem, elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, tisztátalan ajkú nép között lakom. És ekkor odarepült Ézsaiáshoz Isten parancsára az egyik Szeráf, kezében parázs volt, amelyet fogóval vett le az oltárról, és a parazsat Ézsaiás szájához érintette és ezt mondta. Íme ez megérintette ajkadat, bűnöd el van véve, vétkeid meg van bocsátva, ezt olvashatjuk az Ézsaiás VI. 6.7-ben. Azt látjuk tehát, hogy ez a Szeráf elsődlegesen is ott volt Isten trónjánál és őt imádkozta. Amikor pedig Ézsaiás rádöbbenve saját bűnös voltára felkiált, az úr odaküldi hozzá az egyik Szeráfot, hogy szolgálja őt. Az angyalok tehát elsősorban Istent szolgálják, Isten pedig elküldi őket, hogy szolgálják azokat, akik örökölni fogják az üdvösséget. A 91. zsolttárban a következőket olvashatjuk. 11-es vers. Mert megparancsolja angyalaidnak, hogy vigyázzanak rád minden utadon. 12. Kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben. Az angyalok tehát szolgáló lelkek, de tudatosítanunk kell, hogy Isten egyik angyaláról sem mondta azt, hogy imádkozza őt az Isten minden angyala és azt sem mondta az egyik angyalnak sem, hogy ülj az én jobbomra, amíg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem. Az angyalok tehát szolgáló lelkek, Jézus azonban nem szolgáló lélekként van jelen a mennyben, hanem uralkodóként. Az angyalok tehát folyamatosan ott vannak Isten jelenlétében és őt dicsérik, őt imádkozza. Jézus pedig ott ül az atya mellett uralkodóként, ő az, akit az angyalok szintén imádnak, szolgálnak. Zsidók 2.1. Ezért tehát még jobban kell figyelniünk a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk. Az Úr tehát szólt hozzánk az ő fián keresztül, és bizony

még jobban oda kell figyelnünk arra, amit Isten Jézus Krisztuson keresztül mondott nekünk, mint arra, amin angyalokon, vagy prófétáin keresztül nyilatkoztatott ki. Ezért tehát még jobban kell figyelnünk a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk és ennek a veszélye fennállt a zsidó hívők esetében is. Fennállt annak a veszélye, hogy elsodródni attól az igazságtól, hogy kegyelemből a Jézus Krisztusba vetett hit által van üdvösségük. És ismét a törvény által próbálnak majd megigazulni Isten előtt. Az ő esetükben tehát fennállt ennek a veszélye, ezért is figyelmeztet a levél szerzője, hogy nagyon figyeljenek oda a hallottakra. 2. vers. Mert ha az angyalok által hirdetett ige olyan erős volt, hogy minden törvénszegés és engedetlenség megkapta igazságos büntetését, és ugye hozzá kell tennünk azt, hogy Jézus Krisztus feljebbvaló az angyaloknál. 3. Akkor hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel, amelyet az úr hirdetett először. Azok pedig akik hallották, megerősítették ezt számunkra. A levél írója tehát arra biztat bennünket, hogy nagyon is figyeljünk oda arra, amit Jézus tanított nekünk az üdvösségről, amely a miénk lehet Jézus Krisztusba vetett hit által. A János 3.16-ban azt olvashatjuk; mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. János 3.17. Mert az Isten nem azért küldte el a fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. Mindezt maga Jézus mondja. 19. Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak. János 3.36. Aki hisz a fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta. Figyeljünk tehát nagyon is oda arra, amit Jézus Krisztus mond, hiszen ha az angyalok által hirdetett ige erős volt, hiszen ha ők igazat mondták, és amit ők hirdettek az valóban megállta a helyét, akkor mennyivel inkább mondható mindez el mindarról, amit Jézus Krisztus tanított. Ha tehát fittyet hányunk arra az üdvösségre, amelyet Jézus hirdet nekünk, hogyan menekülhetünk meg. Nincs más út, nem mehetünk vissza a törvényhez, hiszen a törvény értelmében mindenki azt kapja, amit érdemel. Erről szól a törvény. Jézus azonban Isten kegyelméről beszélt és arról, hogy van bűnbocsánat, ha hiszünk őbenne. Itt tehát vigyázzunk, ne forduljunk el ettől az igazságtól, mint ahogy egyes zsidó hívők tették ismét arra törekedvén, hogy a törvény által igazuljanak meg. Először is tehát Jézus hirdette az üdvösség dicsőséges üzenetét, aztán pedig a tanítványok is megerősítették mindezt. 4. Isten pedig velük együtt tett bizonyosságot jelekkel és csodákkal, sokféle erővel és a szent lélek ajándékaival, amelyet akarata szerint osztott szét. Először tehát Jézus hirdeti az üdvösség üzenetét, majd a tanítványok ezt megerősítették, végül pedig Isten velük együtt bizonyosságot tett jelekkel és csodákkal, sokféle erővel és a szent lélek ajándékaival ennek igazságáról. Vegyük észre, hogy mit ír az ige. Hogy Isten a szent lélek ajándékait akarata szerint osztotta szét. Az 1. Korintus 12-ben Pál a szent lélek ajándékaival kapcsolatban ugyanezt írja a 11. versben. De mindez egy és ugyanazon lélek munkája, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja. Én tehát egyáltalán nem értek egyet azzal az elképzeléssel, amely alapján mindenkinek minden lelki ajándéka megvan, és mi bármikor használhatjuk bármelyik ajándékot, aszerint, hogy éppen mire van szükség. Az igében én viszont azt látom, hogy a lélek ajándékait Isten osztja szét saját akarata szerint és ezek akkor működnek, amikor Isten akarata azt, hogy működésbe lépjenek. Ezt tehát nem én döntöttem el, Isten hozza meg ezt a döntés az én életemben. 5. Mert nem angyalok uralma alá rendelte el az eljövendő világot, amelyről szólunk. Tehát nem az angyalok uralkodnak majd az eljövendő világban, ők abban a világban is szolgálni fognak. 6. Sőt valahol, valaki, így tett bizonyosságot, és mi ugye tudjuk, hogy Dávidról, a zsoltár íróról van szó. Micsoda az ember, hogy gondolsz rá, vagy az embernek fia, hogy gondod van rá. Dávid a természet embere volt, nagyon sok időt töltött kint a természetben, sok éjszakát töltött a szabad ég alatt egy olyan időszakban, amikor a szmogot még nem ismerték. Sőt abban az időben nem léteztek erős, nagyvárosi fények sem, amelyek elhalványították a csillagokat az égen, a júdeai éjszakák sötét éjszakák voltak és az ég tele volt csillagokkal és ahogy felnézett éjszakánként az égre, eszébe jutott, hogy mindehhez képest ő egy porszem csupán. Ezért írja Dávid a 8. zsoltárban. 4-es vers. Ha látom az eget, kezded alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél. 5. Micsoda halandó mondom, hogy törödsz vele és az emberfia, hogy gondod van rá. Ki vagyok én uram, hogy te gondolsz rám - mondja Dávid. Neked volt már részed olyan élményben, amikor a csillagos ég alatt aludhattál, például a tengerparton, vagy fönt a hegyekben és látod a Tejutat, és egy tömördek mennyiségű csillagot az

égen és elkezdessz ezen gondolkodni. Nekem volt már ilyen élményben részem, ezért nagyon szól hozzám Dávid nyolcadik zsoltára, mert én is éreztem már ezt, hogy itt vagyok ebben a hatalmas világegyetemben, egy kis senkiként. A föld is egy porszem csupán és Isten mégis gondol rám. Vegyük csak a bolygónkat, a földet, amely ugye a nap körül kering valahol a Tejút rendszer egyik sarkában. A mi napunk is egyike a több milliárd csillagnak ebben a galaxisban. És akkor itt vagyok én, egy kis porszem, a porszemnyi földbolygón, kint van az ember a semmi kellős közepén, feje fölött az ég, a csillagokkal és csak a természet hangját hallja az ember, úgy tűnik, hogy senki más nincs a közelben ezer kilométeres körzetben. És akkor beléhasít a felismerés, ki vagyok én, hogy Isten foglalkozik velem, hogy Isten kinyúl felém. Hogy az a megtiszteltetés ér, hogy Isten jön oda hozzám, hogy én azután dicsérhessem őt, hogy azután közösségbe lehessek vele és beszélgethessek vele. Ki vagyok én, hogy Isten így viselkedessen velem és érezhessem az ő közelségét, az ő jelenlétét? Azután így folytatja az emberekről a 7-es versben. Rövid időre kissebbé tette őt az angyaloknál, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg. 8. Mindent lába alá vetettél. Isten tehát az embert egy kicsit kissebbé tette az angyaloknál. Az angyalokról pedig a korábbiakban olvashattuk, hogy ők szolgáló lelkek. Az angyalok is képesek arra, hogy testet öltsenek, de nem kell, hogy testet öltsenek. Az ő esetükben tehát a testük nem szab határt úgy az életüknek, úgy ahogy az emberek esetében. Ugye a testünk atomokból épül fel, ezek pedig taszítják egymást, a bennük található pozitív részecskék miatt. Hogyha ezt gyakorlatban is szeretnék megtapasztalni, akkor elég, ha megpróbálunk átmenni egy falon. Elméletileg át kéne tudnunk menni a falon, mert sokkal több benne az űr, mint a szilárd anyag. Például a mi testünkben is sokkal több az űr, mint az anyag. Hogyha az űr nélkül vizsgálnánk az anyagot, amelyből állunk, akkor körülbelül egy porszemnyi nagyságúak lennénk csupán, hogyha az atomokból kipréselnénk az űrt, hiszen mi tulajdonképpen egy felfújott atomokból épülünk fel. Az elektronokban például nagyon kevés az anyag. Ha két és fél kvintmilliónyi elektront egy sorban állítanánk, a sor még akkor is csak két és fél centiméter hosszú lenne. Ahhoz, hogy megszámoljuk őket, 19 millió évre lenne szükségünk, ha percenként 250-et tudnánk számolni. Az elektronban tehát nagyon kevés az anyag, a protonban már valamivel több. Ugye az atomok felépítését ismerjük. Az atomban találjuk az atommagot, az atommagban helyezkednek el a protonok és a neutronok, az atommagon kívül pedig az atommag körül keringenek az elektronok. Az elektronok pedig olyan távolságban keringenek az atommag körül, hogyha például egy atommag egy baseball labda nagyságú lenne, az elektronok tőle 4500 km távolságban keringenének körülötte. Ekkora űr van tehát az atommag, illetve a körülötte keringő elektronok között. Az atomban tehát több az űr, mint az anyag. Felmerül azonban annak a problémája, hogy a pozitív töltésű részecskék taszítják egymást és ezért nem tudunk átkelni például a falon. Akkor azonban, ha egy más molekuláris szerkezettel rendelkezünk, ez megvalósítható lenne. Abban az esetben egyszerűen átsétálhatnánk a falon, anélkül, hogy a falat megsértenénk. Nagyon is úgy tűnik, hogy Jézus Krisztus feltámadás utáni teste is egy más molekuláris szerkezettel rendelkezett, hiszen a tanítványok is mind egy szobában gyülekeztek, az ajtó zárva volt, és mégis csak Jézus megjelent előttük és ott állt a szobában. A tudósok szerint teljességgel elképzelhető az, hogy két világ létezen egymás mellett, úgyhogy akár nincsenek is egymásnak a tudatában, és hogy ma nem zavarják egymást, de mégis egymás mellett élnek, ez tehát akkor lenne lehetséges, ha a két világ két különböző molekuláris szerkezettel rendelkezne. Szerintem ez egy érdekes elképzelés, ami nekem tetszik is, mert úgy gondolom, hogy igaz. Úgy gondolom, hogy valóban létezik két világ, amely egymás mellett működik, sőt az egyik könnyedén áthatol a másikon, ami pedig bennünket illet, mi pedig nem is tudatosítjuk, hogy létezik egy másik világ, pedig létezik a szellemi világ. A szellemi világ lényei pedig mindenütt ott vannak körülöttünk. Gondoljunk csak még egyszer a zsidók 1.14-re. Vajon ezek nem szolgáló lelkek-e mind, akik azokért küldettek szolgálatra, akik örökölni fogják az üdvösséget. A legtöbbször azonban nem is vagyunk tudatában az ő jelenlétüknek, pedig mégis itt vannak. Ők szabadon beléphetnek a mi világunkba, ők segítenek nekünk és szolgálnak. Ők tudatában vannak a létezésünknek, mi azonban oly sokszor nem tudatosítjuk az ő létezésüket és jelenlétüket. A menny tehát nincs is olyan messze. Én úgy gondolom, hogy a menny is itt van, nem valahol messze, csak épp egy más molekuláris felépítéssel rendelkezik. Ugye az ember hajlamos azt gondolni, hogy trónja, valahol nagyon, nagyon, nagyon messze van, ki tudja, hány milliónyi félévnyire innen, bizony jó messzire kell eljutniuk az imáinknak. Az Apcsel 17.28-ban a

következőket mondja Pál. Mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. Mi sokszor nem is tudatosítjuk az ő jelenlétét, mert nem látjuk őt, de ő mégis itt van, őbenne élünk, mozgunk és vagyunk, ő körülvesz bennünket. Csak az ő molekuláris felépítése más mint a miénk. Zsoltárok 8.6. Kevéssel tetted őt kisebbé Istennél, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg. 7. Úrrá tetted, kezéd alkotásain mindent a lába alá vetted. Isten ugye Ádámnak is azt mondta, hogy uralkodj az élőlények fölött. Tehát 8. Minden lába alá vetted. Ha ugyanis mindent alávetett neki, akkor semmit sem hagyott, ami ne lenne neki alávetve. Most ugyan még nem látjuk, hogy minden uralma alatt áll. Egy valamit azonban látunk, Jézust, aki szintén emberré lett és meghalt. Emberré kellett válnia ahhoz, hogy megválthassa az embereket. Emberré kellett válnia ahhoz, hogy megmenthesse a világot, amelyet maga az ember játszott át a sátán kezébe. Jézus tehát Isten, rövid időre kisebbé tette az angyaloknál, hogy meghalhasson, Istenként nem halhatott meg, ahhoz emberré kellett válnia. 9. Azt azonban látjuk, hogy az a Jézus, aki rövid időre kisebbé lett az angyaloknál, a halál elszenvedése miatt dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hiszen ő Isten kegyelméből mindenkiért megízlelte a halált. Erről szól a megváltás, a bűn zsoldja a halál, írja Pál a római levélben. De Isten mindannyiunk bűnét őrá helyezte. Így ő minden emberért megízlelte a halált. Itt tehát egy szellemi értelemben vett halálról van szó. Ezen a ponton beszélünk kell arról, hogy mi a különbség a földi értelemben vett halál, illetve a szellemi értelemben vett halál között. Földi értelemben általában akkor mondják, hogy valaki meghalt, amikor már tartósan nincs agyműködése, vagyis tartósan elveszítette a tudatát. Amikor valaki a halálán van, és rákapcsolják az EEG készülékre, ami az agyi aktivitást figyeli, amikor folytonossá válik a vonal a gépen, akkor azt mondják, már nincs agytevékenysége. Ezután még mintegy 24 órán keresztül figyelik, hogy egyenes marad-e a gépen a vonal, és utána kikapcsolják az összes többi gépet és halottnak nyilvánítják az embert, hiszen már 24 órája nem érzékelték nála agyműködést. Abban a pillanatban, amikor lekapcsolják az embert a gépekről, még az EEG készüléken figyelik a folytonos vonalat, mert ha mégis van bármiféle agyműködés, akkor abban a pillanatban az agy elkezd oxigént keresni. Úgyhogy ha felfigyelnek bármiféle agyműködésre, akkor visszakapcsolják az oxigént és nem nyilvánítják még halottnak a beteget. Akkor mondják tehát általában, hogy meghalt az ember, amikor megszűnt az agyműködése. Bibliai értelemben azonban akkor vagyunk halottak, hogyha úgy élünk, hogy nem tudatosítjuk Isten létezését, ha Isten tudat nélkül élünk. Jézus mindenkiért megízlelte a halált. Emlékezzünk csak, hogy mit kiáltott a kereszten. Istenem, Istenem, miért hagytál el engem. Azon a ponton, amikor a mi bűneinket Isten Jézusra helyezte, ő szenvedte el a mi bűneinkért járó büntetést és ő Istentől elhagyva megízlelte értünk a halált. Tehát azt látjuk, hogy az a Jézus, aki rövid időre kisebbé lett az angyaloknál, a halál elszenvedése miatt dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hiszen ő Isten kegyelméből mindenkiért megízlelte a halált. Mivel tehát Jézus értem is megízlelte a halált, nekem nem kell megízlelnem azt. A János 11.26-ban Jézus ezt mondja. Aki él és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Én tehát, akár milyen furcsán is hangzik ez, nem halok meg soha. Bibliai értelemben nem halok meg soha, soha nem leszek elválasztva Istentől. Soha többé nem kell ugyanis elválasztva lennem Istentől, hiszen Jézus magára vette az én bűneimet, és megízlelte a halált értem és helyettem, hogy nekem ezt a szellemi értelemben vett halált ne kelljen megízlelnem. Költözni azt fogok, nem tagadom, az én lelkem egy bizonyos napon kiköltözik majd ebből a kopott sátorból és beköltözik az Istentől készített hajlékba, amely nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk. Az bizony egy örömteli áldásos nap lesz. Meghalni azonban nem fogok, mert soha sem leszek elválasztva Istentől. Lehet, hogy az újságok azt írják majd, hogy meghaltam, de ez csak azért van, mert ők is hiányos ismeretekkel rendelkeznek e téren. De remélem, hogy egy újságíró akad majd, aki igazán megérti a helyzetet és azt írja majd, amikor meghaltam, hogy Csak Miksz elköltözött. Kiköltözött öreg, kopott sátrából, és beköltözött egy csodálatos új házba, amelyet Isten készített el számára. Jézus tehát mindenkiért megízlelte a halált, és ez azt jelenti, hogy nekünk már nem kell megízlelnünk a halált. Jézust Isten azért hagyta el ott a kereszten, hogy veled ez ne történjen meg, mert Jézus magára vette a te bűneidet is és elszenvedte a te bűneidért járó büntetést, az Istentől való elválasztottságot. Az Ézsaiás 59.1-ben is azt olvashatjuk. Nem az Úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson. 2. Hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől. A ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját elöletek és nem hallgatott meg. Bizony ezt teszi a bűn. Jézus azonban mindenki bűnét magára

vette, és mindenkiért megízlelte a halált. 10. Mert az volt méltó Istenhez, akiért van a mindenség és aki által van a mindenség. Még egyszer vegyük észre, hogy Jézus milyen helyet foglal el mindebben. Minden érte van. Kolossé 1.16. Mert benne teremtett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok. Minden általa és reá nézve teremtett. A jelenések könyvének 4. fejezetében a 24 vén a következőképpen imádja Istent trónja előtt a 11-es versben. Méltó vagy urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség és a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent és minden a te akaratodból lett és teremtett. Engem is tehát Isten teremtett. De többről van itt szó. Érte teremtetem és ez mindannyiunkról elmondható. Vagyis egyikünk élete sem lesz addig teljes, amíg nem kezdünk el érte élni. Amíg önmagunkért élünk, üres lesz és értelmetlen az életünk, és frusztrálunk, de abban a pillanatban, amint érte kezdünk el élni, gazdaggá, teljessé válik az életünk. 10. Mert az volt méltó Istenhez, akiért van a mindenség és aki által van a mindenség, hogy őt, akit számtalan fiát vezet dicsőségre, üdvösségek fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé. Isten tehát egy munkát végzett el, Krisztus szenvedésén keresztül. Az Ézsaiás 53-ban, amely Jézus Krisztus szenvedéseiről prófétál, azt láthatjuk a 6. vers második felében, hogy az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűneiért. Itt van tehát a mi üdvösségünk fejedelme, akit Isten a szenvedések által tesz tökéletessé. A fejezet végéhez érve még jobban megértjük majd, mit is jelent ez. Ő is a szenvedései által érti meg igazán, mit jelent szenvedni. Hiszen hogyan is tudna téged igazán valaki megvigasztalni, amikor elveszíted az egyik legjobb barátodat, ha ők ezt még soha nem élték át és soha nem tapasztalta meg, milyen az, amikor egy szülő elveszíti gyermekét, akkor hogyan tudna téged megvigasztalni, amikor veled esetleg szülőként ez megtörténik. Azok tudnak téged igazán szolgálni ilyen helyzetekben, azok tudnak igazán együtt érezni veled és vigasztalni, akiknek maguk is volt már részük ilyenben. Mert ők pontosan tudják, hogy mire gondolsz, mit is érzel. Ők tudják, hogy milyen az, amikor olyan mély fájdalmat és gyászt érez az ember, hogy belefájdul a gyomra és olyan gombóc van a torkában, hogy úgy érzi, megfullad. Isten tehát üdvösségünk fejedelmét szenvedések által tette tökéletessé. Mivel Jézus szenvedett, tudja milyen szenvedni. Így hát tud nekünk segíteni a bajban, a szükségben. 11. Mert a megszentelő és a megszenteltek mind egytől származnak. Az angolban pedig azt olvashatjuk, hogy mind egyek, vagyis mi egyé lettünk Jézus Krisztussal. Ezt jelenti a közösség kifejezés. Közösségbe lehetünk a mi urunkkal. Ezért nem szégyelli őket testvéreinek nevezni. Ő bár csak tudatosítanánk, mit tett értünk Jézus. Jézus szenvedett értünk, megízlelte értünk a halált, most pedig az ő testvéreinek hív bennünket. 12. Amikor így szól. Hirdetem nevedet testvéreimnek, a gyülekezet körében dicsérlek téged. 13. És ismét. Én öbenne reménykedem. Majd újra. Íme itt vagyok, én és a gyermekek, akiket az Isten adott nekem. Jézus mindannyiunk számára lehetővé tette azt, hogy beléphessünk az ő országába, hogy az ő országának tagjává válhassunk. Mégpedig azáltal tette ezt lehetővé, hogy megízlelte értünk a halált, hogy magára vette a mi bűneinket, a mi vétkeinket és ő maga megtisztított bennünket bűnünktől. Hogy most már az ő testvérei és örökös társai lehessünk és így vele együtt mi is részesülhessünk Isten örökkévaló országának dicsőségében. Nem meglepő, hogy Dávid a 116. zsoltár 12-es versében így kiált. Mit fizessek az úrnak a sok jóért, amit velem tett. Amikor belegondolok abba, mit tett értem Jézus, vajon mit adhatnék én cserébe hálám jeléül. Mit is adhatnék neki mindezekért. Néha olyan koldusnak érzem magam. Nem tudom mit adhatnék Istennek, hiszen semmim sincs. Ő mindent megtett értem. Én pedig olyan keveset tudok neki ezért adni. Ő azonban csak azt szeretné, hogy a szívemet és az életemet neki adnám. Ez többet jelent neki, mint a pénzem esetleg amit bedobok a tizeddobozba. Ő azt kéri tőlem, hogy önmagamot adjam neki, hogy szeressem őt, hogy időt töltssek vele. Ő közösségben akar lenni veled. De mi sokszor még ezt sem adjuk meg neki. 14. Mivel pedig a gyermekek test és vér részesei, ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek, vagyis testben jött el a földre. Az ő vére kiontatott az én bűneimért. Ő hajlandó volt egy behatárolt emberi testben jönni a világba értem. Így tehát ő ugyanúgy megtapasztalta a fájdalmat, a fáradságot, mint ahogy mi is, akik emberi testben élünk. Tudta, hogy milyen az, amikor az ember fáradt. Tudta, hogy milyen az, amikor az ember véletlenül kalapáccsal a saját ujjára ver. Pontosán tudta tehát, hogy mit jelent ebben a földi testben élni. 14. vers második fele. Hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt. Tehát, hogy megsemmisítse az ördögöt, aki halált hozott az emberiségre, azáltal, hogy megkísértette Ádámot és Évát, a sátán azonban többé már nem diadalmaskodhat fölöttem.

Mert engem Jézus Krisztus megigazított. Én réám már a bűneim miatt nem a halál vár, mert Jézus Krisztus megtisztított engem a bűneimtől és most már megigazultan állhatok Isten előtt. Jézus tehát halála által megsemmisítette azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt. 15. És megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak. 16. Mert nyilván nem angyalokat karol fel, hanem Ábrahám leszármazottjait karolja fel. 17. Ezért mindenben hasonlónak kellett lennie a testvéreihez, hogy irgalmas és hű főpap legyen az Isten előtti szolgálatban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. 18. Mivel maga is kísértést szenvedett, segíteni tud azokon, akik kísértésbe esnek. A mi főpapunk Jézus Krisztus tehát megért bennünket és ez nagyon fontos. Megért bennünket, mert testben jött el erre a földre is, tudta milyen testben élni. Tehát mindenben hasonlónak kellett lennie a testvéreihez hogy irgalmas és hű főpap legyen az Isten előtti szolgálatban. Jézus tehát irgalmas, tudja, hogy milyen nehéz átverekedni magunkat az életen. Ő tudja milyen az éhesnek lenni, tudja milyen, amikor az embernek nincs elég pénze, hogy az adót befizesse, ő tudja, hogy milyen ez és irgalmas. És mivel ő maga is szenvedett, tud bennünket szolgálni, tud nekünk segíteni a bajban, a kísértésekben. A 103. zsoltár 14. versében ezt olvashatjuk. Hiszen tudja hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk. Bárcsak mi is emlékeznénk erre. Olyan sokszor azonban szuper szenteknek hisszük magunkat. Az ige azonban figyelmeztet bennünket, hogy ne ilyen legyen a hozzáállásunk. 1. Korintus 10.12. Aki tehát azt gondolja hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék. Én csak úgy tudok megállni, hogyha Isten tart meg, amíg ő tart, addig nem esem el. Ha tehetitek, egyszer keressétek meg a Bete Geuse nevű csillagot. Az Orion konstelláció része az égen.

Az átmérője 697 millió kilométer. Ez tehát azt jelenti, hogy ha a napot beleraknánk ennek a csillagnak a közepébe, a föld pedig körülötte keringene, akkor még mindig 300 millió kilométernyi hely maradna benne. A becslések szerint ez a csillag 28 kilométer/másodperces sebességgel mozog. Képzeljük csak el, hogy micsoda erőre volt szükség ahhoz, hogy ez a csillag egy ekkora sebességgel kezdjen el mozogni a világűrben. Mit is mond Dávid a zsoltárok 8.4-ben? Ha látom az eget, kezded alkotását, és nekem itt azonnal az a kép jut eszembe, hogy Isten fogja ezt a csillagot, és csak útjára indítja a világegyetemben ezt az óriási csillagot hatalmas kezével. Az 5. Mózes 33.27-ben azt olvassuk, hogy a mi hajlékunk az örök Isten és örökké való karjai tartanak bennünket. Ha tehát Isten fogja és karjával mozgásba tud lendíteni egy ilyen hatalmas csillagot, akkor egészen biztosan engem is meg tud tartani az ő karjában. Ezért tehát nem kell azon aggódnom, hogy elessek, mert az örökké való Isten, mennynek és földnek a teremtője megtart engem, szeret engem, én az ő gyermeke vagyok. Ő elküldte az ő egyszülött fiát, hogy engem megmenten és az ő örökké való királyságának örökösévé tegyen. Bárcsak jobban megérthetnénk milyen mélységes is Isten szeretete amit folyamatosan kiönt ránk Urunkon Jézus Krisztuson keresztül. Őbenne találok meg mindent amire szükségem van. Ő az aki megtart engem és feddhetetlenül állít majd az ő jelenlétébe és hogy mit vár ő ezért cserébe? Időt, amit vele töltök közösségben. Milyen keveset kér ő azért a sok-sok mindenért cserébe, amit tőle kaptunk.